

וועד העולמי לתיקון חטא המרגלים

גליון # 41

ארגון מוקדש לתיקון חטא המרגלים ולעורר על קדושת ומצות ישוב ארץ ישראל כמו שאמרו חז"ל מצות ישוב ארץ ישראל שקולה כנגד כל מצות שבתורה וכמבואר במדרש תלפיות (ענף ארץ ישראל), יחד הקדוש ברוך הוא את ארץ ישראל כמו בעל המיחד קרקע לאשתו למזונותיה, והשכינה אין שורה בחוץ לארץ. ובספר חרדים (דף נ"ז). מצות עשה מן התורה לדור בארץ ישראל, שנאמר וירשתה וישבת בה.

חודש שבט תשס"ג לפ"ק

ועל - כן רצה משה לעבד דרך ארץ אדום, כי רצה לבטל עקר המצר הגדול שהוא אדום שהקלפה שלו קשה מכלם וראה שעקר חרבן בית - המקדש ואריכת הגלות יהיה על ידו ורצה לבטלו, אבל ה' יתברך הזהירו, "כי לא אתן לך מארצו עד מדרך כף רגל". וכל זה גרמו ישראל בעוונותיהם על - ידי שחלקו כמה פעמים על משה ואהרן במרגלים וכו'.

ספר ליקוטי הלכות - הלכות מצרנות הלכה ד

הלכה ד.

על - פי התורה הנזכר לעיל בהלכות חלקת שתפות הלכה ה', יבאר ענין מצרנות שבעל המצר קודם לקנות השדה הסמוכה לגבולו. משום ועשית הישר והטוב, כמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה.

(א) כי מבאר בהתורה הנ"ל שעקר קיום הארבעה יסודות הוא על - ידי יסוד הפשוט שהוא בחינת הצדיק יסוד עולם, שהוא בחינת הנהר היוצא מעדן להשקות את הגן ומשם יפרד והיה לארבעה ראשים שהם הארבעה יסודות וכו', עין שם. וכמובא מזה לעיל, עין שם.

(ב) כי עקר התהוות של כל העולם ומלואו הוא מהארבעה יסודות אש רוח מים עפר, כי ה' יתברך ברא הארבעה יסודות ומהם הרכיב והמזיג כל העולם ומלואו, שהם דומם צומח חי מדבר, שבכל אחד מערבים כל הארבעה יסודות רק שבדומם העקר הוא בחינת עפר ובו כלולים השאר. והצומח עקרו בבחינת מים וכו', אבל כל אחד כלול מכלם כמובא כל זה בספרים. ועקר קיום כל הדברים שנתהוו מהארבעה יסודות הוא על - ידי סדר ההרכבה שנתמזגו ונרכבו במזג השווה כפי הראוי לאותו הדבר, כי הארבעה יסודות כל אחד ואחד משנה הרבה מחברו, כי העפר משנה מאד מרוח ואויר, ואש ממים וכן כלם רק ה' יתברך בחכמתו הנפלאה בראם בחכמה כזאת שיוכלו להתערב ולהתמזג זה עם זה עד שיתהוו מהם כל הדברים שבעולם ויתקיימו ויחיו כל זמן קיומם עד שיגיע הזמן שיכלו ואז חוזרין

ומתפדין הארבעה יסודות כל אחד למקומו, שזהו עקר בחינת המיתה והפליין וההפסד של כל הדברים כידוע. ועל - כן ברא ה' יתברך כחות ממצעים בין הארבעה יסודות כדי שיוכלו להתמזג זה עם זה, כי עפר קר ויבש ומים שפמוך לו הוא קר ולח ויש לו שיכות עם העפר על - ידי ששניהם קרים וכן מים הוא קר ולח ורוח לח וחס וכו', כמבאר בספרים. נמצא, שעקר קיום כל הדברים שבעולם שנתהוו מהארבעה יסודות עקר קיומם על - ידי החבור וההרכבה שלהם כשהם ממצגים במזג השווה כפי הראוי לאותו הדבר. על - כן עקר קיום כל העולם ומלואו הוא על - ידי בחינת היסוד הפשוט שהוא הצדיק יסוד עולם, כי הוא מחיה ומקים כלם, כי ממנו נמשכין כלם והוא מחברם ומרכיבם וממזגם יחד במזג השווה ועושה שלום ביניהם שעל - ידי זה עקר קיום כל הדברים כנ"ל. כי מחמת שהוא בבחינת יסוד הפשוט, שהוא פשוט בתכלית הפשיטות בלי שום שנוי כלל, על - כן הוא יכול לחבר כלם ולכללם יחד למזגם במזג השווה ולעשות שלום ביניהם, אף - על - פי שהם משנים מאד כל אחד מחברו וכחותם מהפכים זה מזה, אף - על - פי - כן מאחר שבאמת כל כחותם המשנים נמשכין מיסוד הפשוט שאין בו שום שנוי, ושם שרש כל הארבעה יסודות עם כל כחותם, על - כן הוא מאיר בהם כח פשיטותו. ועל - ידי זה עושה שלום ביניהם וממזגם במזג השווה שזה עקר קיום כל הדברים שבעולם, כי כל זמן שהארבעה יסודות מחברים יחד באיזה דבר ומתנהגים במזג השווה אזי יש קיום וחיית לאותו הדבר, אבל כשנתבלבל הסדר שביניהם ומתגבר יסוד אחד על חברו מזה נפסדים ונתקלקלים ונכלים, כי הפליין הוא פרויד הארבעה יסודות וכנ"ל. ועל - כן כל החולאת שבאדם בא על - ידי מחל קת הארבעה יסודות שאין מתנהגים במזג השווה, חס ושלו, ומתגבר יסוד אחד על חברו כידוע וכמובא מזה בדברי אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה.

ג) נמצא, שעקר קיום כל הדברים שבעולם הוא על - ידי השלום שנעשה על - ידי הצדיק יסוד עולם שהוא בחינת ברית שלום שהוא בחינת יסוד הפשוט וכנ"ל ועל - כן לא מצא הקדוש - ברוך - הוא כלי מחזיק ברכה לישראל אלא השלום. כי אפלו בגשמיות עקר קיום כל הדברים שנתהוו מארבעה יסודות הוא על - ידי השלום, דהינו על - ידי שמתנהגים היסודות במזג השווה ואין אחד יוצא חוץ לגבולו ואינו מתגבר נגד חברו וזה נעשה על - ידי הצדיק יסוד עולם וכו' שעל ידו עקר השלום כנ"ל. מכל שכן ברוחניות לענין המדות הנמשכין מהארבעה יסודות וכל מדה כלולה מכלם וצריכין לידע איך להתנהג בכל מדה לברר הטוב ממנה ולבער הרע שבודאי אי אפשר לידע איך להתנהג בכל המדות כי אם על - ידי הצדיק האמת שהוא בחינת יסוד הפשוט, שהוא בחינת הנהר היוצא מעדן וכו', שהוא משקה את הגן דא אורייתא שכלולה מכל המדות, שאי אפשר לידע איך להתנהג בכל המדות שהם כלל כל התורה אשר היא חיינו וחיית כל הדברים שבעולם כי אם על - ידי הצדיק יסוד עולם, שהוא יסוד כל המדות הנמשכין מארבעה יסודות, שהוא יודע למזגם ולחברם ולעשות שלום ביניהם לברר מכל מדה ומדה הטוב מהם ולהתנהג בהם במזג השווה, הכל בעתו ובזמנו בא פן שיתקיים ויחיה חיים אמתיים על - פי התורה, שזה עקר החיית של כל העולמות שכלולים מארבעה יסודות. כי גם העולמות העליונים הם בבחינת הארבעה יסודות שהם בחינת ארבע אותיות השם, כמובא בכתבים שארבעה עולמות אבי"ע (אצילות בריאה יצירה עשייה) הם בחינת שרש הארבעה יסודות ששרשם ארבע אותיות השם, עין שם. על - כן צריכין לבקש ולהתפלל ולהתחנן הרבה לפני ה' יתברך שנזכה להתקרב להראש בית האמת, כי העולם בכלל הוא כמו בית שעקר קיומו כשיש לו ראש, דהינו

ראש בית בחינת בעל הבית כדי שינהיג הבית וכל אשר בו פראוי לסדר הכל על מקומו הראוי ולהשגיח על תקון הבית וכל אשר בו. וכן כל אדם בפרטיות הוא בחינת עולם קטן, בחינת בית וצריך שיהיה לו ראש בחינת בעל הבית שינהיג אותו פראוי בגשמיות וברוחניות שידע להנהיג כל הארבעה יסודות שמהם כל המדות להנהיג ולסדר הכל פראוי במזג השווה באופן שיתנהג הכל על - פי התורה אשר היא חיינו אשר על - ידי זה מתקיימים הכל וכנ"ל. ועל - פן שנאוי המחל קת מאד, בפרט כשחולקין, חס ושלום, על צדיק האמת וכשרי הדור, כי כפי המחל קת שחולק אחד עם חברו כן נעשה פרוז בין הארבעה יסודות, כי נתקלקל השלום שביניהם על - ידי שנתעורר מחל קת בין בני אדם, כי כל אדם ואדם יש לו אחיזה באות מיחד ובמדה מיחדת וביסוד פרטי אף - על - פי שכל אדם כלול מכל הארבעה יסודות ומכל המדות, אף - על - פי - כן עקר אחיזתו ביסוד פרטי ובמדה מיחדת. ועל - פן יש שנויים גדולים בטבעי בני אדם ובמדותיהם, כי זה פנגד חברו בחינת אש וחברו, בחינת מים פנגדו וצריכין שיהיה שלום ביניהם, כי עקר השלום הוא בין שני הפכים (כמו שכתב אדוננו מורנו ורבנו זכרוננו לברכה במקום אחר). אבל כשנתעורר, חס ושלום, מחל קת ביניהם אזי נתעורר מחל קת בשרשי היסודות שהם נאחזין בהם. וכשנעשה מחל קת בין היסודות מזה באין, חס ושלום, כל החרבנות וכל החולאת, חס ושלום, וכו', רחמנא לצלן, כי הכל כפי פרוז הארבעה יסודות, חס ושלום, כי כשאין הארבעה יסודות מתנהגין במזג השווה, חס ושלום, אזי הם מצרים זה לזה וכל אחד ואחד נעשה מצר לחברו, כי מתגבר האש פנגד המים והמים נגד האש וכן השאר. ומזה כל החרבנות וכל הצרות, חס ושלום.

וזו בחינת חרבן בית - המקדש שהתגברו מאורי אש פנגד מאורי אור והחריבו את הבית - המקדש והכל על - ידי שפגמו בהארבעה יסודות במדותיהם ותאוותיהם הרעות והעקר על - ידי המחל קת, ובפרט שחלקו על צדיקי אמת. וכמו שאמרו רבותינו זכרונם לברכה (שבת קיט), לא חרבה ירושלים עד שהשוו בה קטן וגדול ובזו תלמידי חכמים וכו'. וגם אמרו שעקר חרבן בית שני היה על - ידי שנאת חנם, כי על - ידי שנאה ומחל קת, בפרט כשחולקין על צדיקי אמת שמהם עקר החבור וההרפכה של הארבעה יסודות שזה עקר קיום הכל כנ"ל, וכשחולקין עליהם אזי נעשה מחל קת בין הארבעה יסודות ואזי מצרים זה לזה ומזה באים כל החרבנות, חס ושלום, ועל - ידי זה נחרב הבית - המקדש בחינת ויצת אש בציון ות' אכל יסוד תיה, כמובא בהתורה הנ"ל. כי הבית המקדש בחינת עינים, בחינת כלליות הארבעה יסודות שצריכין לקבל חיות מהראש בית שיאיר הראש להבית, דהינו שהצדיק שהוא בחינת הראש שהוא בחינת מאורי אור יאיר להבית המקדש, שהוא בחינת כלל הארבעה יסודות ואז הבית על מכונו וכל העולם ומלואו מתנהג בשלום פראוי וכסדר, אבל כשחלקו זה על זה ובפרט שחלקו על הראש, כמו שכתוב, "ויהיו מלעבים במלאכי אל קים וכו'". על - ידי זה נתרחק ונתעלם הראש מהבית ולא נמשך השפעת הנהר היוצא מעדן, שהוא בחינת יסוד הפשוט לתוך הארבעה ראשים ואז נעשה מחל קת בין הארבעה יסודות ונעשים מצרים זה לזה ומתגבר כל אחד על חברו ומזה נחרב הבית - המקדש ומזה באים כל החרבנות וכל הצרות, חס ושלום, כנ"ל. וזה בחינת כל ר' דפיה השיגוה בין המצרים, 'בין המצרים דיקא, כי על - ידי המצרים, דהינו של' א היה שלום בין הארבעה יסודות ונעשים מצרים זה לזה על - ידי זה כל ר' דפיה השיגוה, כי מזה היה עקר החרבן כנ"ל, כי אז התגברו ענני דמכסין על עינין שהם עשו וישמעאל שהם עקרי

מִצְרֵי הַקֹּדֶשׁה. ועל - כִּן אָדוּם שֶׁהוּא הָעֵקֶר, וְהַגְלוֹת הָאֶרֶץ הַזֶּה נִקְרָא עַל שְׁמוֹ, עַל - כִּן הוּא עוֹמֵד עַל הַמִּצַּר שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, כִּי הוּא עֵקֶר הַמִּצַּר שֶׁל הַקֹּדֶשׁה שֶׁהוּא בְּחִינַת קִדְשֵׁת אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. וְהַתְּגַבְרוּתוֹ, חַס וְשְׁלוֹם, כְּשֶׁנַּעֲשֶׂה מַחֲלֵקֶת, חַס וְשְׁלוֹם, וְנַעֲשִׂין מִצְרִים בֵּין הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת וּמִתְגַבְרִין זֶה כְּנֶגֶד זֶה. וְהָעֵקֶר עַל - יְדֵי שְׁחֻלְקִין עַל הַצְּדִיק הֵרָאשׁ בֵּית שֶׁהוּא בְּחִינַת מְאוּרֵי אֹר שְׂאֵז מִתְגַבְרִין, חַס וְשְׁלוֹם, מְאוּרֵי אִשׁ שֶׁהוּא פָּגֵם וְקִלְקוּל הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת עֵינַיִם שֶׁזֶהוּ בְּחִינַת עֵשׂוֹ וַיִּשְׁמַעֲלֵם שֶׁהֵם מִצְרֵי הַקֹּדֶשׁה שֶׁהֵם בְּחִינַת עֵינַיִם דְּמַכְסִין עַל עֵינַיִם שֶׁהֵם הִחְרִיבוּ אֶת הַבַּיִת - הַמִּקְדָּשׁ, כִּי עֵקֶר הַחֲרָבָן עַל - יְדֵי זֶה כִּנ"ל.

ועל - כִּן אָמְרוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה, כֹּל הַמַּעֲנֵג אֶת הַשֶּׁבֶת נוֹתֵנִין לוֹ נַחֲלָה בְּלֵי מִצְרִים. כִּי שֶׁבֶת הוּא בְּחִינַת הַצְּדִיק הֵרָאשׁ בֵּית, כְּמַבְאָר שֶׁם בְּהַתּוֹרָה הַנִּל"ל עַל - כִּן עַל - יְדֵי שֶׁבֶת נִתְבַטְּלִין הַמִּצְרִים, כִּי עַל - יְדֵי הַצְּדִיק הֵרָאשׁ בֵּית בְּחִינַת שֶׁבֶת, נִמְשָׁךְ הַיְסוּד הַפְּשוּט שֶׁעוֹשֶׂה שְׁלוֹם בֵּין כָּל הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת שֶׁיִּתְנַהֲגוּ בְּמִזְגֵי הַשְּׂוֹה, וְלֹא יִהְיוּ מִצְרִים זֶה לְזֶה וְכִנ"ל. וְכִפִּי בְּטוֹל הַמִּצְרִים שֶׁבֵּין הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת כְּמוֹ כִּן נִתְבַטְּלִין הַמִּצְרִים שֶׁל גְּבוּלֵי הַקֹּדֶשׁה וְנִתְבַטְּלִין כָּלֵם לְהַרְחִיב גְּבוּל הַקֹּדֶשׁה לְהַגְדִּיל שֶׁם ה' שֶׁהוּא שֶׁרֵשׁ הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת כְּמוֹ שֶׁיְהִי לְעֵתִיד שְׂאֵז יִתְקִים, "וּפְרַצְתָּ יָמָה וְקִדְמָה וְצְפוֹנָה וּמִזְרָחָה" שֶׁהוּא בְּחִינַת נַחֲלַת יַעֲקֹב שֶׁשָּׁמַר אֶת הַשֶּׁבֶת שֶׁהִיא בְּלֵי מִצְרִים, כִּי אַרְבַּע רוּחוֹת הָעוֹלָם הֵם בְּחִינַת אַרְבָּעָה יְסוּדוֹת שֶׁשָּׁרֵשׁ אַרְבַּע אוֹתִיּוֹת הַשֵּׁם כִּידוּעַ וְכִשְׁמֵתִקְנִין הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת עַל - יְדֵי הַצְּדִיק הַאֲמֵת שֶׁהוּא בְּחִינַת שֶׁבֶת, דְּהֵינּוּ שְׂזוּכִין לְטֵהַר וְלִקְדָּשׁ אֶת עַצְמוֹ כְּרְאוּיֵי בְּכָל הַמִּדּוֹת וְהַתְּאוּוֹת הַנִּמְשָׁכִין מִהָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת אֵז הוּא מוֹשֵׁל בְּכָל הָאַרְבַּע רוּחוֹת שֶׁהֵם בְּחִינַת אַרְבָּעָה יְסוּדוֹת, כִּי אֵין לוֹ שוּם מִצַּר וּמוֹנֵעַ, כִּי זֶכֶה לְשְׁלוֹם עַל - יְדֵי הֵרָאשׁ בֵּית שֶׁעוֹשֶׂה שְׁלוֹם בֵּין הַכָּל בֵּין כָּל הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת שְׁכוּלִים הָעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ וְכִנ"ל.

(ד) ועל - כִּן הַזְּהִירוּ רַבּוֹתֵינוּ זְכוֹרֵנוּם לְבִרְכָה עַל דִּינָא דְּבַר מִצְרָא שֶׁלֹּא לְקַנּוֹת שְׂדֵה עַל מִצַּר חֲבֵרוֹ אִם חֲבֵרוֹ רוּצָה בֵּה, כִּי צְרִיכִין לְהַשְׁתַּדֵּל בְּכָל כּוֹחַ לְמַעַט הַמִּצְרִים כְּדֵי לְהַרְחִיב גְּבוּל הַקֹּדֶשׁה, כִּי כָּל מֵה שֶׁמִּתְרַחֵב הַגְּבוּל שֶׁל כָּל אֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל וְנִתְמַעַט הַמִּצַּר כְּמוֹ כִּן נִתְמַעַט הַמִּצַּר שֶׁבֵּין הָאַרְבָּעָה יְסוּדוֹת וְנִמְשָׁךְ שְׁלוֹם בֵּינֵיהֶם, דְּהֵינּוּ שֶׁנִּמְשָׁךְ עֲלֵיהֶם הָאֶרֶת הַיְסוּד הַפְּשוּט שֶׁהוּא הֵרָאשׁ בֵּית, שְׁעַל - יְדֵי זֶה עֵקֶר חֵיּוֹת וְקִיּוּם כָּל הָעוֹלָם וּמְלוֹאוֹ בְּגִשְׁמִיּוֹת וּבְרוּחָנִיּוֹת וְכִנ"ל.

(ה) ועל - כִּן כָּבַשׁ מִשֶּׁה רַבּוֹנוֹ בְּעַצְמוֹ אֶרֶץ סִיחּוֹן וְעוֹג אָף - עַל - פִּי שֶׁשָּׂאָר אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל לֹא כָּבַשׁ, כִּי אֶרֶץ סִיחּוֹן וְעוֹג עוֹמֵד עַל הַמִּצַּר שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, וְזֶה עֵקֶר תְּקֵף הַמְּלַחְמָה לְכַבֵּשׁ הַמִּצַּר וְאֵז מִמִּילָא כּוֹבֵשִׁין אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל. ועל - כִּן בְּאֲמַת לֹא אָבָה סִיחּוֹן וְעוֹג לְהַעֲבִירֵם בְּאַרְצוֹ, כִּי אָמַר, כֹּל עַצְמִי אֵינִי עוֹמֵד כָּאֵן כִּי אִם בְּשִׁבִיל לְשִׁמְרַת הַגְּבוּל וְכוּ', כְּמוֹ שֶׁפָּרַשׁ רַש"י שֶׁם, הֵינּוּ כִּי כָּל הַשָּׁלֵשׁ שִׁים וְאֶחָד מִלְּכִים שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שִׁכְרוּ אוֹתָם שֶׁיַּעֲמְדוּ עַל הַגְּבוּל מִחֲמַת שֶׁסִּיחּוֹן וְעוֹג הָיוּ קִלְפוֹת קִשּׁוֹת וְעַצְמוֹת מְאֹד וְעַמְדוֹ עַל הַגְּבוּל וְהַמִּצַּר שֶׁל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל כְּדֵי שֶׁלֹּא יִכְלוּ יִשְׂרָאֵל לְכַנֵּס לְאֶרֶץ. וַיַּעֲצֵם כָּחֵם לֹא הָיָה מִי שֶׁיִּוָּכַל לְכַבֵּשׁם כִּי אִם מִשֶּׁה רַבּוֹנוֹ בְּעַצְמוֹ בְּחִיּוֹ וְאֵז בְּקַל כָּבַשׁ יְהוֹשֻׁעַ אֶת כָּל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל, כִּי עֵקֶר הַמְּלַחְמָה לְבַטֵּל הַמִּצַּר וְכִנ"ל. ועל - כִּן רָצָה מִשֶּׁה לְעַבְרַת דְּרֹךְ אֶרֶץ אָדוּם, כִּי רָצָה לְבַטֵּל עֵקֶר הַמִּצַּר הַגָּדוֹל שֶׁהוּא אָדוּם שֶׁהַקְּלָפָה שֶׁלוֹ קִשָּׂה מִכָּלֵם וְרָאָה שֶׁעֵקֶר חֲרָבָן בֵּית - הַמִּקְדָּשׁ וְאַרְיֶכֶת הַגְּלוֹת יְהִיָּה עַל יְדוֹ וְרָצָה לְבַטֵּלוֹ, אֲבָל ה' יִתְבַּרַךְ הַזְּהִירוֹ, "כִּי לֹא אֶתֵּן לָךְ מֵאַרְצוֹ עַד מִדְּרֹךְ כַּף רִגְלִי". וְכָל זֶה גָּרְמוּ יִשְׂרָאֵל בְּעוֹנוֹתֵיהֶם עַל - יְדֵי שְׁחֻלְקוֹ כְּמָה פְּעָמִים עַל מִשֶּׁה

ואהרן במרגלים וכו'. ואמרו "נתנה ראש וכו'", ופגמו בהראש בית ומאז נגזר עליהם בכיה לדורות בליל תשעה באב, שעל - ידי זה לא היה להם כח לכבש מצר אדום, שאז היה מתבטלת הקלפה לגמרי. וכמו שפרש רש"י בפרשת דברים על פסוק "ונפן ונסע המדברה", אלו לא חטאו היו עוברים דרך הר שעיר לכנס לארץ וכו'. וכן פרש רש"י מקדם על פסוק "פנו לכם", שנאמר בענין חטא המרגלים, כמבאר שם בפרשה וגם שם פרש רש"י וזה לשונו, אמרתי להעביר אתכם דרך רחב ארץ אדום לצד צפון לכנס לארץ, קלקלתם וגרמתם לכם ענוב. כי העקר לבטל מצרי הקדשה, שהוא מצר ארץ - ישראל, אבל מחמת חטאיהם לא יכלו לכבש ולבטל עקר המצר שהוא אדום רק נכנסו לארץ - ישראל על - ידי שכבשו המצרים של סיחון ועוג וגם זה בגדל עצם כחו של משה וכו'".

(ו) וזה שאיתא במדרש איכה (סוף פרק א), חטאו בראש ולקו בראש ומתנחמים בראש וכו', הינו כנ"ל, כי עקר החטא והחרבן היה על - ידי שפגמו בהראש בית ואמרו נתנה ראש ונשובה מצרימה, ועל - ידי זה גרמו כל ראש לחלי וכל לבב דדי וכו', כי כל החולאת וכל הדוויים וכל הצרות, רחמנא לצלן, הפל על - ידי קלקול הארבעה יסודות, על - ידי שאין ביניהם שלום, על - ידי שפגמו בהראש בית וכו'". ועל - כן עקר הנחמה על - ידי הראש, שנאמר, "ויעבר מלכם לפנייהם וה' בראשם". (עין כל זה במדרש שם). 'וה' בראשם' דיקא זה בחינת ראו כי קרא ה' בשם בצלאל המבאר בהתורה הנ"ל, דהינו כי ה' בשם הצדיק, כי שמו משתף בשמו, עין שם. וזה 'וה' בראשם' שה' בתוך ראשם ומנהיגם, שהוא הראש בית, כי הראש בית האמתי בתוכו שכינת ה' יתברך ברוך הוא, כי שמו משתף בשמו כנ"ל. וזה עקר הנחמה שנזכה לראש בית האמתי שעל ידו יתתקן הכל כנ"ל במהרה בימינו, אמן.

(ז) ועל - כן קורין פרשת דברים תמיד בשבת חזון סמוך לתשעה באב, כי כל פרשת דברים מדבר מה שגרמו בעוונותיהם לסבב גבולי ארץ - ישראל ולא יכלו לכנס בדרך הישר דרך ארץ אדום לכבש ארץ - ישראל וכל זה מחמת שבעוונותיהם נתנו כח לעקר המצרים של ארץ - ישראל שהוא אדום ועמון ומואב ולא יכלו לכבש אלו המצרים, רק הצרכו לסבב הרבה עד שבאו ממזרח לארץ סיחון ושם כבשו המצר בגדל כחו של משה, עין בפרשת דברים שכל הפרשה מדבר מזה, כי מתחיל אחד עשר יום מחרב דרך הר שעיר וכו' ומדבר מענין זה שסבבו גבולי ארץ - ישראל על - ידי שחטאו במרגלים ואמרו נתנה ראש וכו' ומדבר מזה בכל הסדר כל מה שעבר בזה עד שבאו לארץ סיחון ועוג וכבשום. וכל זה גרם חרבן בית - המקדש כנ"ל, כי אם לא היו חוטאים והיו כובשים המצר של אדום ועמון ומואב, לא היה נחרב הבית - המקדש וכו'". על - כן קורין פרשה זאת בשבת חזון סמוך לתשעה באב, כי עקר החרבן היה על - ידי שלא כבשו ולא הכניעו אלו המצרים בבחינת כל רדפיה השיגוה בין המצרים כנ"ל.

(ח) ועל - כן נסתלקו משה ואהרן על גבולי ארץ - ישראל, כי מחמת עוונות ישראל לא יכלו לגמר בחייהם לכבש אלו המצרים, אבל גדולים צדיקים במיתתם יותר מבחייהם וסוף כל סוף יכבשו כל אלו המצרים על - ידי שהם נגנזו שם ועל - כן דקדקה התורה ובארה במיתת משה ואהרן שהיו בגבול ארץ אדום ובארץ מואב, כמו שכתוב במיתת אהרן, "ויאמר ה' אל משה ואל אהרן בהר ה' אשר על גבול ארץ אדום וכו' יאסף אהרן וכו'". וכן במשה כתיב, "ויקבר אתו בגיא בארץ מואב". כי עקר גניזתם שם היה מחמת

שְׁהֵם מִצְרֵי הַקְּדוּשָׁה, כִּי עוֹמְדִים עַל גְּבוּל אֶרֶץ - יִשְׂרָאֵל שְׂזָה עֵקֶר הַמְּלַחְמָה לְכַבֵּשׁ הַמִּצְרִים
הַקְּשִׁים כַּנְּ"ל. עַל - כֵּן נִסְתַּלְקוּ מִשָּׂה וְאַהֲרֹן וְנִקְבְּרוּ שָׁם כְּדֵי שֶׁבִּגְדָל כֹּחַם יִכְבְּשׁוּ גַם
מִצְרַיִם אֵלּוּ, שְׁעַל - יְדֵי זֶה נִזְכָּה לְכַנֹּס לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וּלְכַבְּשָׁהּ לָנוּ לְעוֹלָם בְּמַהֲרָה בְּיָמֵינוּ
אָמֵן.

וועד העולמי לתיקון חטא המרגלים